

Eräs pieni tyttö

Olen hyvin tietoinen siitä että elämme juuri nyt täällä Pohjolassa vuoden pimeintä aikaa. Tiedän että joulun on enää muutama yö ja kuitenkin huomasi äsken siirtyneeni mielessäni valoisaan kesäpäivään. Tarkemmin sanottuna lasten kesäkodin pihalle. Olin tullut ottamaan valokuvia lapsista kesäkummeja varten. Juuri sillä hetkellä kamera roikkui olallani enkä tähtäillyt sillä ketään.

Kesäkodin pihamaa on päärakennuksen edessä tasainen, mutta jyrkkenee nopeasti rantaan päin. Kun rinne taas muuttuu tasamaaksi, jää rantatien viereen suuri kivi. Sillä istuu surullisen näköinen pieni tyttö. Menen hänen luokseen. Näen että hänellä on jotakin kädessään. Kun hän ojentaa sormensa, huomaan että siinä kulkee leppäkerttu edestakaisin. Ystävä on tainnut löytyä, mutta ilo ei jaksa nousta silmiin asti. Samassa kello soi, on lasten oman hetken aika. Siirrymme toisten kanssa sisälle. Istumme vierekkäin. Laulun aikana lähtee karkkipussi kiertämään. Kuulen tytön sanovan: Nuo toiset vie kaikki ja mulle ei jää mitään. Arvaus on väärä! Sitten on kertomuksen vuoro. Jumala ja Jeesus mainitaan. Tyttö kuiskaa: Ei Jumalaa ole olemassa. Mun äiti tietää.

Taidan päästä jyvälle, mikä lasta painaa. Tärkeät asiat ovat pahassa ristiriidassa keskenään. Täällä Nummelassa uskotaan Jumalaan, mutta äiti ei usko. Voinko tehdä jotain?

Muistan että olisin halunnut sillä hetkellä ottaa lapsen syliini ja siirtää häneen jotakin siitä mitä olen Jumalalta saanut: luottamusta, turvaa, rakkautta...

Tarkemmin ajatellen, siitähän kesäkodissa on kyse: luoda turvallinen ilmapiiri, jossa lapsi löytää sekä itsensä että rakastavan Jumalan. Pieni tyttö on oikeassa paikassa.

Uskon yhä tänä jouluna vahvasti siihen että ensimmäisen joulun tapahtumat ovat totisinta totta. Jumala syntyi avuttomaksi lapseksi, jotta pelastuksemme kaikesta pimeästä ja pahasta olisi täydellinen. Jeesus koki kaiken, minkä mekin, mutta syyttä. Juuri siksi hän sulkee meidät tänäkin jouluna Jumalan armoon ja rakkauteen. Siihen mahtuvat pienen tytön tuskaiset ajatukset ja meidän isompien syvät epäilyt.

Tätä uskoani on viime päivinä vahvistanut Luukkaan evankeliumin alussa oleva vahva vakuutus. Olen lukenut sanat ja vahvistunut. Luukas liittyy niiden joukkoon, jotka kertovat tapahtumista ” sen mukaan kuin meille ovat kertoneet ne, jotka alusta alkaen olivat silminnäkijöitä... Niin olen minäkin otettuani alusta alkaen tarkan selon, päättänyt kirjoittaa yhtenäisen esityksen.”

Tuttuakin tutumpi jouluevankeliumi aloittaa 2. luvun. Pysähdyn tänä jouluna seimen luo uskossani vahvistuneena, - ja hyvin nöyränä ja kiitollisena.

Jumalan siunausta sinun jouluusi!

